

все сжция — съ можщи криле, съ сребъренъ извитъ клюнъ, съ напукана кожа на краката и корави нокти. Неговата другарка — една слаба и тиха птица, седѣше кротко въ гнѣздото, додето бащата се върне съ храна за малкитѣ. А той ходѣше далеко. Прелиташе бѣлитѣ върхове на снѣжния Балканъ, минаваше Дунава и се спущаше надъ Влашката равнина. Ако тамъ не найдѣше плячка, завиваше къмъ Карпатитѣ и Алпитѣ. Старитѣ хора разправятъ, че никога този орелъ не посѣгалъ да дигне агне отъ стадото на български овчаръ, пиле отъ хармана на български селянинъ, или заекъ отъ българска нива. Разправятъ още, че когато преди едно столѣтие, на 18 юний 1815 година Наполеоновата стара гвардия е била разбита при Ватерлоо отъ англичанитѣ, начело съ Велингтона и прусакитѣ, начело съ Блюхера, орелътъ се върналъ съ една войнишка ржка, на ржката сребъренъ прѣстенъ, а върху прѣстена имало изписана една французка буква — N.

Надѣсно отъ джба имаше единъ зелениясалъ каменъ кръстъ. Тамъ бѣше оброчището на ржкойчани. На Петровденъ всичкитѣ селяни се събираха на обща трапеза. Ядѣха печени овни, пиеха старо вино, пѣеха кахърни пѣсни, останали отъ робскитѣ години. Отецъ Дамянъ благославяше курбана и отъ първия овенъ откъсваше предната дѣсна плешка. Даваше я на най-сржчния момъкъ — да я отнесе въ гнѣздото на орела. Презъ този день орелътъ не ходѣше да търси храна. До вечерята почиваше кацналъ на джба и се радваше на малкитѣ си голокрили орлета.

Щомъ гърбътъ на изкласилитѣ ниви земѣше да жълтѣе, вѣтърътъ оронваше последнитѣ листа